ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αὐθεντικὴ βιογραφία τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, χήρας τοῦ ἀλησμονήτου βασιλέως Ἀλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΛΕ'.

Ἀντὶ ν' ἀπαντήση στὴν ἐρώτησί του ἡ Ἀσπασία, τὸν πλησίασε καὶ κυττάζοντάς τον ἀνήσυχα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, τὸν ρώτησε :

—Τί σοῦ συνέβη, Ἀλέξανδρε ; Πονεῖς; Εἶνε σοβαρὸ τὸ τραῦμα σου; Θεέ μου!... Πῶς συνέβη αὐτό ;

Χαμογελῶντας μὲ καλωσύνη ὁ Ἀλέξανδρος, ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάση :

—Δὲν εἶνε τίποτε τὸ σοβαρό, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε. Ἕνα τσαγρούνισμα καὶ τίποτε περισσότερο.

—Δὲν πονεῖς ;

—Ὄχι, καθόλου.

—Μοῦ λὲς ἀλήθεια, Ἀλέξανδρε ;

—Μὰ ναί, ἀγάπη μου.

—Ἔδεσες τὸ τραῦμα σου ;

—Τὸ ἔδεσα καὶ τὸ ἀπελύμανα...

Μὰ ἡ Ἀσπασία δὲν ἡσύχαζε.

—Πρέπει νὰ ἐξετάση τὴν πληγὴ κάποιος γιατρός, εἶπε στὸ βασιλέα.

—Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος, Μπίκα μου.

—Ἔστω... Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον ὅμως, ἂς λάβουμε τὰ μέτρα μας, σὰν φρόνιμοι ἄνθρωποι.

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἔφερε ἀντίρρησι, γιὰ νὰ μὴ τὴ δυσαρεστήση.

—Ἀφοῦ ἐπιμένεις, τῆς εἶπε, θὰ σὲ ὑπακούσω.

Ἡ Ἀσπασία δὲν ἔχασε τὸν καιρό της. Ἔδωσε ἐντολὴ νὰ καλέσουν ἀμέσως γιατρό.

Ὁ γιατρὸς ἐξέτασε τὸ τραῦμα, τὸ ἀπελύμανε καὶ τὸ ἐπέδεσε.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ἥσυχος.

Πέρασε ἐπίσης τὴ νύχτα του σχετικῶς ἥσυχα. Εἶχε λίγα δέκατα πυρετοῦ, μὰ δὲν ἔδωσε ἐξαιρετικὴ σημασία στὸ γεγονός. Τί μποροῦσε νὰ συνέβαινε, ἀφοῦ ὁ γιατρὸς τοῦ εἶχε κάμει καὶ ἔνεσι ἀντιτετανικοῦ ὀρροῦ ;

Δυστυχῶς ὅμως τὸ κακὸ φανερώθηκε ἀμέσως τὴν ἑπομένη καὶ μεθεπομένη. Ἡ πληγὴ ἄρχισε νὰ πιάνη πύο καὶ νὰ πονάη. Ὁ βασιλεὺς εἶχε πυρετό.

Μολαταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος δὲν εἶχε χάσει τὸ θάρρος του. Ἦταν ἥσυχος καὶ αἰσιόδοξος καὶ προσπαθοῦσε νὰ δίνη κουράγιο στὴν Ἀσπασία, ἡ ὁποία ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχη.

Ἔτσι ἄρχισε τὸ μαρτύριο τοῦ νεαροῦ βασιλέως, τὸ ὁποῖο τελείωσε μὲ τὸ θάνατό του.

Κατὰ τὰ ἡμερονύκτια αὐτὰ τοῦ πόνου, ἡ ἔπαυλις τοῦ Τατοῖου εἶχε χάσει τὴν πρόσχαρη ὄψι της.

Ὅλοι ἦσαν βαθειὰ λυπημένοι.

Δὲν ἔβλεπε κανεὶς ἐκεῖ πέρα, παρὰ μόνον πρόσωπα χλωμὰ ἀπ' τὴν ἀγρύπνια καὶ μάτια κόκκινα κι' ἐρεθισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα...

Κατὰ τὶς θλιβερὲς ἐκεῖνες νύχτες, κανένας δὲν ἔκλεινε μάτι στὴν βασιλικὴ ἔπαυλι.

Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους ὑπέφερε ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

Πλάϊ στὸ κρεββάτι τοῦ ἀγαπημένου της ἡ ἄτυχη Ἀσπασία, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε διαρκῶς.

Δὲν ἔφευγε μακρυὰ ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο, παρὰ γιὰ νὰ κλεισθῆ στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιό της καὶ νὰ προσευχηθῆ μπροστὰ στὶς ἅγιες εἰκόνες, ζητῶντας τὴ σωτηρία τοῦ συζύγου της.

Ὁ Ἀλέξανδρος, βλέποντας τὸ μαρτύριό της, ξεχνοῦσε τοὺς πόνους του καὶ προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώση κουράγιο. Συχνά, κατὰ τὶς θλιβερές, ἀτέλειωτες νύχτες, τῆς ἔλεγε :

—Φτάνει, Μπίκα μου! Μὴν ξαγρυπνᾶς περισσότερο. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, ἀγάπη μου. Ἔχεις καταβληθῆ πολύ...

Μὰ ἡ Ἀσπασία δὲν τὸν ἄκουγε.

Δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀπομακρυνθῆ στιγμὴ ἀπὸ κοντά του. Καὶ δὲν εἶνε καθόλου ὑπερβολὴ ἐκεῖνο ποὺ κατ' ἐπανάληψιν ἐλέχθη καὶ ἐγράφη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅτι δηλαδὴ ἡ πριγκήπισσα Ἀσπασία, δὲν ἔκλεισε καθόλου σχεδὸν μάτι, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τοῦ συζύγου της.

Ἀλλοίμονον!... Παρὰ τὴν ἰσχυρὴ κράσι τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ παρὰ τὰς ἐπιμόνους προσπαθείας τῶν ἰατρῶν, ἡ κατάστασίς του ἐπήγαινε διαρκῶς στὸ χειρότερο, ἀντὶ νὰ καλυτερεύη.

Ἡ πληγή, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κέντημα τοῦ δαγκάματος τοῦ πιθήκου, εἶχε μεγαλώσει σιγὰ-σιγά, εἶχεν «ἐρεθιστῆ» καὶ πυορροοῦσε.

Ὁ πυρετὸς τοῦ ἀτυχοῦς βασιλέως δὲν ἔπεφτε πλέον...

Ἡ προσοχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἦταν συγκεντρωμένη στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου τοῦ βασιλέως του, τὸν ὁποῖο τόσον ἀγαποῦσε.

Ἦρθε μάλιστα ἡ μοιραία στιγμή, ποὺ ὅλοι ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ βασιλέως.

Αὐτὴ ἡ Ἀσπασία εἶχε χάσει καὶ τὸ λίγο θάρρος ποὺ τῆς ἀπόμενε.

Κατὰ τὶς κρίσιμες αὐτὲς ἡμέρες, ἐπρότεινε κάποιος κάτι τὸ τολμηρό, τὸ τρομερό, ἀλλὰ καὶ τὸ σωτήριον : Νὰ κόψουν δηλαδὴ οἱ γιατροὶ τὸ πόδι τοῦ Ἀλεξάνδρου, γιὰ νὰ τοῦ σώσουν τὴ ζωή!

Ποιὸς ὅμως θὰ τολμοῦσε νὰ κάμη μιὰ τέτοια πρότασι στὸν Ἀλέξανδρο, τὸν ὡραῖο καὶ ἄλκιμο ἥρωβο, ὁ ὁποῖος θὰ προτιμοῦσε ἀσφαλῶς νὰ πεθάνη χίλιες φορές, καὶ μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ κι' ὀδυνηρὸ θάνατο, παρὰ νὰ μείνη σ' ὅλη του τὴ ζωὴ σακάτης.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ἀλέξανδρος, κάθε ἄλλο, παρὰ τὸν θάνατο σκεφτόταν καὶ φοβόταν, παρὰ τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς του. Ἤξερε φυσικὰ πὼς τὴν εἶχε ἄσχημα, ἀλλὰ ἔλπιζε πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ γινόταν καλά.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἔλεγε συχνὰ στὴν Ἀσπασία, ὅταν τὴν ἔβλεπε δακρυσμένη :

—Μὴν κλαῖς, ἀγαπητή μου Μπίκα. Γιατὶ ἀπελπίζεσαι ἔτσι ; Τὸ κακὸ θὰ περάση, Μπίκα μου. Ναί, θὰ περάση... Καὶ θὰ ξαναχαροῦμε τὴν ἐξοχή, τὶς μακρυνὲς ἐκδρομές, τὸν ἴλιγγο τῆς αὐτοκινητοδρομίας. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

—Ναί, Ἀλέξανδρε, ἀπαντοῦσε ἡ Ἀσπασία, μὲ βαρειὰ καὶ σφιγμένη καρδιά.

—Πᾶψε λοιπὸν νὰ κλαῖς, ἀγάπη μου. Ἔτσι ἀφαιρεῖς κι' ἀπὸ μένα τὸ θάρρος μου.

Ἡ Ἀσπασία ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ φαίνεται ψύχραιμη.

Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ διατηρήση τὴν ψυχραιμία της ἡ εὐαίσθητη κόρη, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον ἀπογνώσεως ; Ὅλα γύρω της ἦσαν μιὰ σκληρὴ ὑπόμνησις τοῦ μοιραίου, τοῦ ἀναποφεύκτου μοιραίου, πρὸ τοῦ ὁποίου ἀδυνατεῖ νὰ ἀντιδράση ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ὁποῖον ἐπήρχετο ταχὺ καὶ τρομερό. Οἱ ὑπασπισταὶ τοῦ βασιλέως ἦσαν λυπημένοι καὶ ἄθυμοι, οἱ θεράποντες ἰατροὶ ἐπίσης, οἱ ἐπίσημοι ἐπισκέπται ποὺ ἀνέβαιναν στὸ Τατόϊ δὲν μποροῦσαν νὰ κρύψουν τὴν ἀγωνία καὶ τὴν συγκίνησι ποὺ τοὺς κατεῖχε.

Μόνον πρὸ τοῦ βασιλέως κατέβαλλαν ὑπερτάτην προσπάθειαν γιὰ νὰ κρύψουν τὴν λύπη τους καὶ νὰ φανοῦν αἰσιόδοξοι.

Καὶ ὁ βασιλεύς, καταβεβλημένος ὅπως ἦταν, δὲν ἀντιλαμβάνετο τίποτε ἀκόμη. Ἀργοῦσεν ἡ στιγμή, ἡ μοιραία καὶ τραγική, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντελήφθη καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ἡ κατάστασίς του ἦταν κρίσιμη, ὅτι τὸν παραμόνευε ὁ θάνατος.

Ἡ Ἀσπασία ὅπως ἔβλεπε, ἀντελαμβάνετο, ἐμάντευε.

Εἶχε πεισθῆ πλέον ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της συζύγου ἐκρεμοταν ἀπὸ μιὰ τρίχα, ὅτι ὁ θάνατος βρισκόταν κοντά του, ὅτι ἕνα θαῦμα μόνον θὰ τὸν ἔσωζε.

Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ δὲν ἐγίνετο, τὸ θαῦμα αὐτὸ ἀργοῦσε, δὲν θὰ συνετελεῖτο ποτέ, ὅπως καὶ συνέβη ἄλλωστε.

Ἡ σκέψις αὐτὴ ἔκαμνε τὴν σύζυγο τοῦ βασιλέως νὰ σπαράσσεται, τὴν συνέτριβε, τῆς ἀφαιροῦσε ἐντελῶς τὸ θάρρος. Κλειν̀όταν στὸ δωμάτιό της κι' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀπελπισμένα. Ἄλλοτε παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τῆς χαρίση τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της συζύγου κι' ἄλλοτε τοῦ παραπονιόταν γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανε, παίρνοντάς της πίσω τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσο ἀγάπησε καὶ τόσο ἐδειναπάθησε νὰ κάμη σύζυγό της, στὸ πεῖσμα τόσων ἰσχυρῶν ἐχθρῶν καὶ οἰκείων.

(Ἀκολουθεῖ)